

Cartes dels lectors

maquetacio@el3devuit.cat

el 3 de vuit: C. Papiol, 1
08720 Vilafranca del Penedès

El virus de l'estupidesa (5 de 5)

És la cerimònia de la confusió, de la demagògia, de la desinformació, de les fake news, del populisme... de la qual treuen benefici sectors polítics que no tenen cap interès que les coses canviïn o s'hagi de repartir el pastís de manera més justa. Només així s'entén que,

tenint la clau per millorar la societat i el món, alguns tirin pedres a la seva teulada.

El virus de l'estupidesa humana està ben estès per tot el món i no actua tan sols en el terreny de la política, sinó també en altres camps :

La gestió del medi ambient.

La gestió de la pròpia salut.

La gestió de les nostres opcions com a consumidors.

Etc.

Per combatre aquest virus no hi ha una vacuna efectiva, i encara que existís, qui seria el valent que s'atreveria a fer un primer pas endavant?

Vinc perquè em vacunin contra l'estupidesa!

Ningú es considera estúpid, malgrat que existeixen dos tipus d'estupidesa, la conscient i saludable (el clown) i la inconscient (la de la vacuna), però això és un altre tema.

Ara parlaré d'un antídote que pot servir contra el virus de l'estupidesa i que no és altre que el de l'educació, la cultura, la lectura, la informació, la il·lustració. La llum, en definitiva, que ens fa ser realment lliures..

Rafa Higuera

La Granada

Dante era un poeta

L'infern que descriu Dante, més que tot foc i vermell, el descriu com un lloc en tenebres, sense llum... Tot gris, amb moltes ànimes en pena en estrats dins la Terra segons la gravetat dels seus actes a la vida. Dante és un personatge privilegiat en aquest viatge. Dante

Alighieri pren com a base l'Eneida del poeta roma Virgili. Virgili, en l'altra vida d'ultratomba encarnat en lleó el rebrà quasi a les portes de l'infern, com va interpretar l'escultor Rodin a aquestes portes (a la inscripció de la porta diu ben clar que qui entri perdi tota esperança de sortir-ne) i l'acompanyarà durant part del trajecte d'ascensió. Ficticiament, al llibre, a Dante se li permet viatjar una mica abans de les portes del infern fins al cel, on només entren les "ments actives", justos i savis principalment. Molt poca gent. El cel és

com escoltar música celestial constantment, i allà els àngels són preponderants.

Probablement "l'infern" és molt pitjor del que descriu des d'un punt psicoanalític, Freudia.

L'adjectiu dantesca s'ha convertit en una cosa efímera, com acarnissat. Dante era un poeta i va recollir tots el textos bíblics i filosòfics que parlen de la vida després de la mort a finals de l'edat mitjana. El llibre va tenir molt d'èxit posteriorment, a la Renaixença.

Hi ha una traducció recent de la Divina Comèdia de Dante Alighieri en català. El llibre no és un llibre aprovat per l'Ecclesia. Però a Dante se'l venera a Florència (Itàlia) per aquest llibre.

La mort i la passada a l'altra vida arriba per la pèrdua de la virtut (que ve significada per la vista a ull d'un lleopard).

Woody Allen va interpretar en alguna de les seves pel·lícules l'infern, en què ironitzava modernament dins d'un ascensor fins al més baix de l'infern els diferents nivells, com relata Dante a l'infern amb professions i ocupacions actuals, per després trobar-se amb Llàtzer al seu apartament i dir-li que ell personalment creia en el cosmos, en els forats negres i bla, bla, bla...

Jo personalment no li veig veracitat per la inclusió de suïcides i sodomites a l'infern. El papa Francesc no troba res dolent en les relacions del mateix sexe encara que el papa emèrit Benedito ho relacioni amb l'Anticrist. La visió del món després de la vida a aquest món està canviant molt ràpid amb la tecnologia.

Marc Vidal de Ventós

El Vendrell

Medi ambient i medi natural

Seria bo haver après alguna cosa d'aquesta pandèmia i aplicar ja alguna cosa positiva en matèria de medi ambient.

Cal mantenir i ampliar la reducció de la contaminació atmosfèrica i acústica, causant de malalties i defuncions. Cal obligar les empreses a posar filtres a les seves emissions contaminants, així com depuradores a les aigües. Cal incentivar l'ús de cotxes elèctrics i del transport públic no contaminant.

I respecte al medi natural, cal agilitar la tramitació parlamentària de l'Agència Catalana de la Natura, consensuada legislativament amb l'administració local del territori, perquè ja hem vist que amb una actitud respectuosa i no

invasiva al medi, la natura es recupera molt ràpid.

Així sí que farem país i farem planeta.

Raimon Gusi Amigó

Vilafranca

Postureig o salut

L'arribada del coronavirus ha provocat canvis sense precedents en les nostres vides i en la manera en què vivim el nostre dia a dia. Per primera vegada, s'ha aprovat l'estat d'alarma, hem viscut en situació de quarantena i als nostres carrers ha regnat el silenci. En aquest dur camí cap a la normalitat que encara avui recorrem, s'han de situar les persones al centre de tot, oferint als nostres conciutadans seguretat sanitària i oportunitats laborals, progrés i serveis de qualitat.

En aquest sentit, per evitar un rebrot i un nou episodi de contagis, hem estat testimonis de la cancel·lació o ajornament d'espectacles d'abast mundial com els Jocs Olímpics. A escala local, també patim afectacions, com la cancel·lació del Festival Internacional de Música Pau Casals o l'ajornament del Festiuet, dues cites que tenen un pes destacable en l'economia i en l'exercici de la capitalitat cultural del Vendrell.

Però... què passarà amb la Festa Major? A dia d'avui, l'Ajuntament, dirigit pel PSC, Cs i l'AVP (i, concretament, el regidor de Festes), aposten per celebrar la Festa Major sense proposar cap alternativa i excusant-se que afavorirà el comerç local quan, els comerços, durant els dies forts de Festa Major, tanquen. No ens ha d'estranyar el desconeixement de la realitat del Vendrell i la incompetència que dia rere dia demostren, ja que l'actual govern del Vendrell tot ho accepta però res culmina. El Govern no té cap intenció de vetllar per la salut pública del conjunt de la població, tal com s'ha demostrat amb els esdeveniments de la carretera de Valls i l'incompliment sistemàtic del confinament per part dels regidors del govern.

Som conscients de la magnitud del repte sanitari i per aquest motiu exigim que l'Ajuntament del Vendrell sigui valent i sincer amb la ciutadania, les entitats i els administradors de Santa Anna d'enguany, que s'ho han treballant de valent, igual que els seus predecessors. Tots estimem la nostra Festa Major i volem que cada vegada sigui més referent, però no podem prioritzar el postureig que caracteritza l'actual govern a la salut dels vendrellencs i vendrellenques.

JNC del Vendrell

Latas

Cocinando me doy una maña que... iya quisieran muchos! Como no soy del oficio –soy sólo *cocinilla*– suplo con ingenio esa carencia; aunque confinado por el *cochinavirus* que nos ahoga acabaré siendo un máster en “cocina astuta y apaños con laterío”.

Cabe al confitero francés Nicolás Appert –1795– la primogenitura de conservar, en tarros de cristal, durante largo tiempo alimentos cocinados. Un gran invento al que la fragilidad del envase perjudicó mucho. Sépase que en 1810 José Casado y Philippe de Girard, solventaron –por separado– el problema creando el bote de hojalata. Envase rudo y de tosca apertura que solucionó Ezra Warner en 1858, ideando el abrelatas.

Si el francés tuvo la idea original, atañe a José Colín el honor de ser el que primero envasó –1820– sardinas en lata –fritas al estilo de Nantes–. Es de suponer que nuestra excelencia conservera –primera potencia europea– en productos de marisco, pescado, guisos y hortalizas tenga mucho que ver con aquel talentoso visionario.

Como nuestro laterío es, en general, gloria bendita, solo se necesita una cierta gracia para aprovechar los enlatados que, a menudo, acaparamos en la despensa. ¿Qué me decís de unas ricas “pochas a la navarra” con su perdiz escabechada? Pues, muy fácil: en veinte minutos en el plato. Un sofrito de ajo, cebolla, laurel, pimentón, un poco de caldo de pollo, un bote de pochas y una lata de perdiz escabechada y...ya está. Y, ¿qué me decís del “rabo de toro a la cordobesa” con patatitas? Pues casi lo mismo.

Si eres de los que optan por la exquisitez y quieres sorprender al personal, una lata de *confit de pato* gratinado con foie y compota de manzanas reinetas al horno te darán ese toque francés que te elevará –entre los *connaisseurs*– de modesto cocinilla a chef. Eso sí, cuando se aproveche el universo del enlatado por cómodo y rápido, aconsejo a los no iniciados que, al menos, dominen –y apliquen a sus platos– la técnica del socorrido sofrito y la generosa *picada*, ingeniosas mañas ancestrales y pilares básicos de la cocina de siempre que no sólo consiguen disfrazar los platos, sino que mejoran sobremanera el picaresco origen de la *cocina astuta*.

De vinos y gastronomía

Jesús Velacoracho

Vilafranca

(Lliçons) i resposta col·lectiva a la pandèmia

Hem après moltes lliçons amb la pandèmia. La primera, la vulnerabilitat, malgrat els avanços científics i mèdics. També la interdependència, davant l'expansió global i imparable de la infecció tot i les mesures de contenció: el suport d'aquells qui estaven en disposició d'ajudar ha estat importantíssim, mentre la recerca oberta impulsada arreu esdevé una via a l'esperança.

I un tercer aspecte: la contribució de cadascú al bé comú i al benestar col·lectiu. Sens dubte, el conjunt de professionals de la salut mereix el nostre reconeixement i aplaudiment. Han romàs en primera línia arriscant la seva vida i la de llurs famílies en un context de tensió, estrès i, sovint, de manca de mitjans. Com tants altres professionals –conductors d'ambulàncies, cuiners d'hospitals, serveis de manteniment, informàtics, entre altres–, just darrere seu.

Però és que sense transport i logística, sense fabricació d'oxigen –o detergents, o material sanitari, o...–, sense producció d'electricitat, sanejament, recollida de deixalles, producció i distribució d'aliments, no hauria estat possible atendre de manera adequada els malalts ni suportar la situació viscuda. Mestres, docents, investigadors, professionals de la cultura i de la informació i altres treballadors intel·lectuals s'han posat en valor en constatar la societat la importància que aquestes activitats no es paralitzessin i que la formació o la creació cultural seguissin estimulants. També funcionaris, advocats, auditors i arquitectes, entre altres, han contribuït a l'ordenació i el funcionament de la nostra societat sofisticada però amb risc de paràlisi d'activitats essencials. Podem seguir amb activitats més allunyades de la cura de la salut, que contribueixen a la generació de béns i serveis i a la creació d'ocupació. La seva desaparició –o disminució significativa– condueix persones i famílies a greus dificultats.

L'Estat ha d'abordar les situacions d'emergència social, igual com respon a les d'emergència sanitària. S'ha palesat en la present crisi que, després de la recuperació de la salut, hi ha molt a fer per superar les dificultats col·lectives. El benestar depèn d'un equilibri inestable en què la contribució de tothom és essencial. És lògic que les autoritats públiques s'esmercin a protegir el fràgil teixit empresarial i aplaudim els esforços legislatius per pal·liar els efectes econòmics de la pandèmia. Però cal exigir que la gestió de les empreses es faci respectant les normes ètiques i regles de joc establertes per contribuir al desenvolupament de la societat i al benestar comú.

Penso que...

Antoni Gómez

President del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya (CCJCC)